

ENTREVISTA | **Josep Piqué** | PRESIDENT DEL PP A CATALUNYA

«Maragall té raó sobre l'Estatut però se li ha de retreure que ell va impulsar aquest desastre»

■ El president del PP a Catalunya va ser ahir a Girona presentant a la candidatura de la formació a la ciutat, Concepció Veray. A banda de presentar el programa electoral per les municipals, Piqué va recordar a l'expresident de la Generalitat que havia d'haver criticat el text «en el seu moment»

MARC MARTÍ

JOSEP PIQUÉ. El líder popular advoca per tornar al consens en els grans temes com el terrorisme i les autonomies.

Laura Marín, Girona
-Què en pensa de les declaracions de Pasqual Maragall sobre l'Estatut?

-Maragall ha dit quatre coses. La primera que des del seu punt de vista la reforma de l'Estatut no ha valgut la pena i s'havia d'haver anat per la via de la reforma de la Constitució. La segona és que sent president del PSC està d'alguna manera abdicant del seu propi partit i està defensant un plantejament polític d'àmbit europeu que no és el dels socialistes. El tercer missatge ha estat que se sent traït per Zapatero i ara el quart és que creu que la relació entre Catalunya i Espanya ha de ser, per entendre's, «pujolista», que vol dir que es basa en el respecte mutu però sense buscar la comprensió un de l'altre.

-La seva valoració de cada punt...
Respecte a la primera qüestió, a mi em sembla evident que a aquestes alçades ningú és capaç de defensar, des de la sinceritat, el procés estatutari. Tothom sap que això s'ha fet malament i que no ha vingut a solucionar cap problema i, en canvi, ens ha comportat costos molt importants. Per tant, des d'aquest punt de vista no em queda cap més opció que donar la raó al president Maragall però se li ha de fer un retret: ell va ser l'impulsor d'aquest desastre. La tercera qüestió també va lligada. Ara ell diu que se sent traït pel president Zapatero, però que no ho deia quan el va trair? Tothom en privat deia que era un Estatut delirant però al final l'únic grup parlamentari que es va atrevir a dir-ho en públic va ser el PP.

Respecte a la qüestió del partit, a mi em sembla que reflecteix una evidència i és que Pasqual Maragall és un heterodox allunyat de la disciplina tradicional de partit on sempre s'ha sentit incòmode i ha anat per lliure. Jo he vist sempre més Maragall com un polític més nacionalista que socialista. Se li hauria de preguntar per què va acceptar ser president d'un partit amb el qual no se sent identificat. Respecte a l'última qüestió, aquí sí que haig d'expressar un radical desacord, em refereixo a això que entre Catalunya i Espanya només pot existir el que Ortega en deia la «conllevancia» i a mi em sembla que això no és cert. Si es presenten les coses amb racionalitat, la relació entre Catalunya i el conjunt d'Espanya està molt ben definida a la Constitució Espanyola i a través de l'autogovern que permet l'estat de les autonomies.

-Creu que ha triat aquest moment amb alguna finalitat?

-Sé que hi ha hagut una interpretació d'aquesta actitud de Maragall basada en el despit i en un cert sentiment de revenja. Però que al final l'Estatut sí que ha servit per alguna cosa, i és per treure'l a ell de president de la Generalitat i per tant pot haver-hi aquest sentiment de sentir-se traït, maltractat... Però també crec que hi ha un component de sinceritat.

-El nou Estatut, aporta millores reals a Catalunya?

-De moment no. Els grans temes que se'n deia que havien de venir a resoldre el nou Estatut estan igual. Se'ns va dir que amb el nou

Estatut tindríem un magnífic nou finançament però l'altre dia el conseller Castells en el debat pressupostari va reconèixer que això no és cert i que no calia un nou Estatut per anar millorant el finançament. I és de sentit comú, el finançament de la Generalitat ha canviat cada vegada a millor i cada vegada amb més participació als impostos estatals, més capacitat normativa i es podia continuar perfectament. També se'ns va dir que la gestió aeroportuària canviaria amb el nou Estatut però estem veient que les actituds del Ministeri de Foment i d'Aena són les mateixes. Se'ns va dir també que la gestió de Rodalies es traspasaria però ara ja s'ha dit que amb l'altre Estatut també era possible, que era qüestió de voluntat política. I així successivament, ja fa molts mesos que funciona el nou Estatut i no hi ha ni una transferència nova. És més, jo vull expressar la meua convicció, tot i que sé que és arriscada, però tinc la impressió que fins a les eleccions generals de transferències significatives no n'hi haurà cap.

-Què passarà si el Constitucional sentència en contra del text?

-Que haurem d'adaptar l'Estatut al que digui el Constitucional, com passa en qualsevol llei.

-L'Estatut ha estat un dels punts que ha «allunyat» al PP de la ciutadania a Catalunya. Què creu que hauria de fer el seu partit per solucionar-ho?

-El text ha allunyat la majoria dels catalans de la política i del mateix Estatut perquè aquest no va motivar ni tan sols la meitat dels catalans a anar a votar, i després no

més ha rebut el suport explícit d'un terç de ciutadans. Per tant, no puc assumir que el PP s'ha allunyat de la ciutadania perquè tinc la impressió que qui s'ha allunyat han estat la resta de forces polítiques que han plantejat un tema que no responia a cap demanda social.

-I com s'acabaria la crispació a Espanya?

-Aquí hi ha un debat una mica interessant però a Espanya en els últims tres anys han passat moltes coses i que jo definiria dient que des del Govern s'han trencat consensos bàsics que eren vigents des de la transició: hi havia consens sobre la política antiterrorista i s'ha trencat, és la primera vegada que un Govern espanyol s'atreveix a tirar endavant un Estatut d'autonomia sense consens, s'ha trencat el consens en política exterior, sobre el que ara s'anomena la memòria històrica obrint velles ferides. El que hem de fer és recuperar-lo. Aquestes darreres setmanes, com molts d'altres ciutadans, he vist amb enveja sana el debat polític a França, que també té molts problemes però veure un debat entre els candidats parlant de temes que preocupen realment els ciutadans i no només els polítics provoca una certa sana enveja.

-S'apropen les eleccions, quines són les principals aportacions que fa el PP als municipis?

-El que volem aportar és aquesta manera d'entendre la política, com un instrument al servei dels interessos generals que donen resposta als autèntics problemes que els ciutadans ens diuen que tenen i que ens ho traslladen en cada enquesta, com són la immigració, els serveis socials que reben, la sanitat, l'ensenyament, l'habitatge, l'economia... Nosaltres insistim molt en els nostres candidats perquè facin una campanya electoral molt orientada a donar resposta a això.

-A Girona s'han descobert algunes llistes «fantasmes» on pocs o cap dels membres presentats són dels municipis...

-Crec que això té una resposta molt clara. Jo estic molt content de la tasca que hem fet a Girona perquè hi ha hagut un increment molt significatiu de les llistes, al voltant del 30%, i hem fet llistes en llocs molt importants. El que vol dir que molts ciutadans podran votar una llista del PP. És veritat que en alguns casos ser del PP a Catalunya, sobretot en poblacions petites, no és precisament còmode ni sovint agradable, però això encara fa que jo valori més les persones que encapçalen les llistes, que totes elles tenen vinculació amb la localitat. Ara, és veritat, que davant d'aquesta dificultat, hi ha persones de fora de Catalunya que s'han ofert per completar aquestes llistes.

-Però no creu que la població ho pot interpretar com un frau?

-La Junta Electoral obliga a completar llistes i no crec que es pugui veure com un frau perquè al capdavant de totes les llistes hi ha una persona relacionada amb el municipi, ja sigui perquè hi viu, perquè hi estiuja, perquè ha viscut la problemàtica... No crec que es pugui veure com un frau sinó com una voluntat d'estar presents com una força política allà on fins ara haviem tingut dificultats.

-Actualment no tenen represen-

■ «Ser del PP a poblacions petites de Catalunya no és còmode ni sovint agradable»

■ «Davant de les dificultats, hi ha persones de fora que s'han ofert per completar llistes»

tació a la Diputació de Girona i una de les opcions per entrar-hi seria pactant amb CiU. Tal com estan les relacions, creu que això seria possible?

-Ja ho veurem la nit electoral. Tinc la impressió que ERC, que fins ara apostava per una banda, ara es decanta per l'aposta estratègica de les esquerres a tot Catalunya, que és el tripartit. Per tant, CiU el que hauria de fer és prendre nota. Nosaltres, des de la direcció del partit, hem donat una direcció molt clara, que és la d'estar en com més equips de govern millor perquè es pugui estendre la percepció que del partit tenen fora de Catalunya, que és la d'un partit que pot governar.

-Fa pocs dies, Aznar va fer unes declaracions sobre les campanyes de trànsit...

-Jo crec que sobre aquest tema el que ha passat és que s'ha magnificat enormement per part dels nostres adversaris polítics i pels mitjans i que s'han malinterpretat les seves declaracions.

-Què pensa quan escolta gent del seu partit dir coses com que es deté Isabel Pantoja per distreure l'atenció del conflicte amb les llistes del País Basc?

-No puc afirmar una cosa que no puc demostrar però sí que puc mostrar la meua sorpresa per tantes casualitats perquè que Rodríguez Zapatero vagi a fer un míting a Marbella i digui que cal detenir fins i tot els famosos, que visiti la comissaria que dues hores després és la que s'encarrega de detenir i portar al calabós la senyora Isabel Pantoja provoca, com a mínim, sorpresa.

-Quedarà alguna cosa clara del judici de l'11-M?

-Espero. Cal confiar en la justícia i crec que s'està fent una bona tasca i que el jutge està fent una molt bona direcció del procediment. Cada dia veiem declaracions dels uns i dels altres, moltes vegades contradictòries entre si i jo estic segur que al final s'aclarirà la veritat. Per tant el que hem de fer és esperar les conclusions i no treure conclusions anticipades.

-De cara al futur, es plantejaria abandonar la política catalana per tornar a ser ministre si el PP guanyés les properes generals?

-Els ministres només els pot elegir el president del Govern.

-I si li ho proposessin ho acceptaria?

-No hem de parlar sobre futuribles. Ara ens hem de centrar en les municipals, a continuació en les generals, que jo crec sincerament que podem guanyar i les persones que tenim certes responsabilitats polítiques hem d'estar al servei del que més interessa al partit.

ENTREVISTA

Jose Muñoz

CANTANT D'ESTOPA

«Intentem barrejar estils per posar-ho difícil a la gent que ens vol encasellar»

■ **Els germans Muñoz** han esgotat les entrades per al concert de demà a Girona. La gira «Voces de Ultrarumba» consolida Estopa dins dels número 1 de la música espanyola perquè, com diu Jose Muñoz, intenten aportar nous estils en cada disc sense perdre l'essència.

Laura Marín

Després de quatre discs al mercat, quin balanç feu de la vostra carrera?

Fas balanç a poc a poc, a mesura que van passant els anys i vas baixant una mica del núvol perquè vulguis o no encara estem en la del primer disc. Així que ens queda el del segon, el del tercer... És com una serp pitó que s'ha menjat un elefant: la digestió ha de ser lenta perquè si és ràpida cau malament. Com és aquest «núvol»?

Doncs... té arcs de Sant Martí... (riu). El primer disc per a nosaltres va ser increïble perquè nosaltres pensàvem que tot seria molt normal i quan vam signar el primer contracte pensàvem que tot seria com en la pel·lícula *La Bam-ba*. A mesura que hem anat traient altres discos ens hem adonat que vam tenir molta sort perquè no tothom que treu discos i té una bona discogràfica ha de triomfar. Fa falta sort, treball i talent, clar.

Des del vostre punt de vista, què diríeu que ha aportat Estopa a la música que ha agradat tant?

No crec que aquesta sigui una bona pregunta perquè la respon-

ESTOPA. David i Jose presenten a Fontajau el seu «Voces de Ultrarumba».

guijo perquè nosaltres no som objectius... Potser a la rumba li hem donat una mica més de lletra i li hem afegit històries perquè abans la lletra era com «caramelo, caramelo dame caramelo».

Alguna vegada heu dit que feu més del mateix perquè és el que us agrada. Llavors, en quin sentit evo-

luciona la vostra música?

No és del tot així. Nosaltres intentem fer el mateix però diferent que en anteriors discos perquè considerem que hem d'incloure tota mena d'estils per posar-ho difícil a la gent que ens vol encasellar. Podem incloure una bossa, un reagge, un bolero, perquè no. Tot sem-

pre unit amb la guarnició perfecta que és la rumba.

Llavors aquestes barreges no es fan per atreure un nou públic?

No. Sorgeix. Mai pensem en el públic que escoltarà les cançons per compondre perquè això seria pensar en un altre gust que no és el nostre i si la gent ho comparteix doncs encantats tots.

Us han censurat alguna vegada?

Lamentablement, sí. A Mèxic van passar les tisores a algunes lletres. Aquí a Espanya ens van censurar un anunci en què sortia un nen pintant amb un esprai en un senyal de Stop una E i una A, i venia un vell i li deia «Niño, què fas!» i el nen li contestava «La calle es tuya?». Era molt bo però deien que era apologia al vandalisme.

I vostès s'han autocensurat?

Autocensura no seria la paraula. Si cal dir una paraula malsonant la diem però si pot rimar d'una altra manera amb més classe doncs fem el canvi. Per exemple, en la cançó de la maqueta *Como Camarón* es diu «esta del segundo que vende cocaína» i en el disc deiem «cosa fina».

Expliquen anècdotes...

Hi ha més o menys un 50% autobiogràfic i un 50% viscut per altres persones o tretes de la ficció. Per exemple la cançó *A ninguna parte* la vam compondre en el 97 quan tornàvem d'un concert de Joaquín Sabina amb Los Rodríguez i de camí cap a casa en un taxi va sorgir aquesta cançó.

Què se sent quan se surt a un escenari?

És una sensació difícil de descriure perquè quan pugues a l'escenari veus que el públic pensa i fa el mateix que tu. Que deu o vint mil persones cantin les teves cançons és genial.

PROPOSTES

Into the Blue Again

The Alburn Leaf

City Slang/Sinnamon Records

Esgotat per una voràgine de concerts arreu del planeta que poc tenia a veure amb el vals de Chopin que va donar nom a la banda, la vida com a *road-movie* ja no era un lloc segur per a la música de James LaValle, líder, compositor i multiinstrumentista de The Alburn Leaf, que va decidir enclaustrar-se a casa per escriure el quart àlbum de la banda.

Nelly Furtado

Loose

Universal Music Group

Loose és el tercer disc de Nelly Furtado. Un àlbum influït per l'R&B i el hip-hop, en el qual han col·laborat Track & Field, Nellee Hooper, Pharrell Williams, Rick Nowels, Timbaland o Lester Mendez, que s'ha encarregat de les versions en anglès i castellà de *Te busqué*, el seu duet amb el colombià Juanes. A Espanya el primer single és *Maneater*.

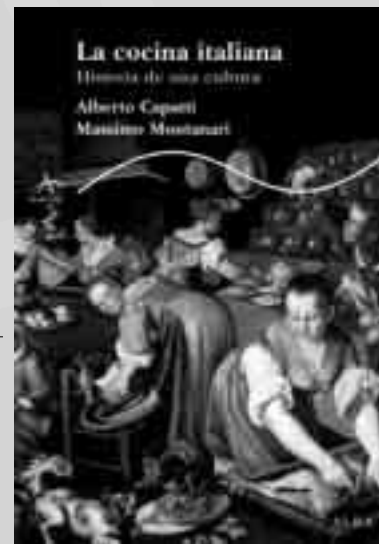

DE RE COQUINARIA
MARCO GAVIO APICIO

Recetas de la antigüedad en
nuestra mesa

LA COCINA ITALIANA
CAPATTIY MONTANARI

Sus orígenes y sus secretos

Títulos que son un regalo

ALBA EDITORIAL, S.L.U.
Consulte otros libros de nuestro catálogo en
www.albaeditorial.es
Tel.: 93 415 29 29

www.albaeditorial.es

ENTREVISTA | **Mercè Sala**

PRESIDENTA DEL CONSELL DE TREBALL ECONÒMIC I SOCIAL DE CATALUNYA

«Ens oblidem que la primera indústria del futur a Europa es diu Turisme»

■ Després d'haver treballat molts anys a l'Ajuntament de Barcelona i alguns més al capdavant de Renfe, Mercè Sala ha acceptat ara el repte de presidir el Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya. Continua escrivint per compartir la seva experiència i col·labora amb la Universitat a través del Consell Social de la Pompeu Fabra. Aquesta setmana ha estat a Girona per impartir una conferència al Club de Recursos Humans de la patronal FOEG

Laura Marín, Girona
-Actualment és presidenta del Consell del Treball Econòmic i Social de Catalunya. Com valora el seu treball?

-La feina del Consell és d'assessorament al Govern des del punt de vista de les patronals i els sindicats. En aquest temps hi ha hagut molta feina perquè hem enganxat una època en què el Govern ha estat molt creatiu en quant a decrets i projectes de llei, cosa que ara s'atura per la proximitat de les eleccions. Ara estem fent informes amb recomanacions sobre temes com la immigració, l'adequació dels estudis a les necessitats de les empreses...

-Parlant de la proximitat de les eleccions. Quin creu que hauria de ser el primer punt a tenir en compte pel nou Govern en matèria econòmica?

-És complicat. Estem en un bon moment de creixement econòmic i a Girona per sobre de tots. En aquest cas s'ha de vigilar i analitzar si això continuarà i quins riscos hi ha. Un risc innegable a tot arreu és el boom de la construcció, una de les causes que la productivitat no creixi. Per això s'ha de fer una reflexió sobre que passarà amb aquest sector i una altra sobre que ens està passant amb la productivitat perquè si aquesta no creix no serem competitius.

-El desplaçament de les empreses a altres països hi contribueix?

-Aquest és un tema que em preo-

cupa molt poc. Al Consell ho volem estudiar seriosament perquè no queda gens clar perquè creiem que és més important tenir bones empreses que facin productes industrials de molt poc valor afegit i que pensem que això és més important que tenir bons serveis pel que és el futur a Europa: l'oci. La primera indústria es diu Turisme.

-A més del seu treball també escriu llibres. El darrer es titula «El encanto de Hamelín». Quina idea central podem extreure d'ell?

-Potser allò bàsic del llibre és que el bon líder és aquell que és capaç de conjuntar, crear equips i aconseguir que tots els que treballen amb ell ho facin de la millor manera i en equip.

-Parla d'un nou concepte de lideratge en què la jerarquia ja no funciona.

-Des d'un punt de vista pràctic, abans les empreses tenien molta gent que havia de fer feines dirigides per algú altre. En canvi, ara la gent és autosuficient perquè el que les persones aporten a l'empresa és coneixement. En aquest tipus d'empreses el sistema de donar ordres no funcionen i el cap ha de saber escoltar l'opinió del seu equip.

-La dona té un paper rellevant en aquesta publicació. Quin creu que és el seu paper en l'empresa actual?

-Al llibre es fa la pregunta sobre si hi ha un lideratge femení diferent. Jo he optat per demanar moltes opinions de dones que són líders i

amb això descobreixes alguns petits trets diferencials: la capacitat de comprensió, la intuïció i la creativitat. Una altra reflexió que es fa al llibre és el fet que fins ara les dones estem accedint al món del treball però que no s'arriba a llocs de responsabilitat, el que no deixa de ser una equivocació. Ara bé, també s'ha de tenir en compte que una de les raons per les que la dona no arriba és perquè ella mateixa hi renuncia.

-Quin paper hi juguen els recursos humans en l'empresa actual?

-Les persones que s'encarreguen dels recursos humans han d'entendre de lideratge perquè moltes vegades tenen conflictes interns per problemes creats per un mal diàleg entre el cap i l'equip.

-La gestió és la mateixa en un teixit empresarial més basat en les pimes com pot ser el gironí?

-Moltes vegades la petita empresa té el problema de la manca de professionalització i que s'ha muntat molt més pensant en el producte que en el bon funcionament intern. En aquest sentit s'ha de professionalitzar la funció dels recursos humans.

-Vostè que ha treballat en l'empresa pública i en la privada. Quina seria la principal diferència?

-La mentalitat. A l'empresa pública els treballadors estan convençuts que la feina és de per vida i això fa que la motivació a canviar i a innovar és més petita. En canvi, a l'empresa privada la gent sap que les

ANIOL RESCLOSA

MERCÈ SALA. Va fer una conferència sobre recursos humans a Girona.

➤ «Vaig proposar el traspàs de Rodalies Renfe però al Govern no li va interessar»

organitzacions neixen i moren i això els porta a ser més competitius i més innovadors.

-Girona està potenciant la relació de l'empresa amb la universitat. Creu que és un tema a desenvolupar?

-És un tema a desenvolupar en dos sentits: d'una banda que la universitat ha de formar professionals perquè vagin al món del treball i, de l'altra, que les empreses haurien d'aprofitar el treball de recerca de la universitat per generar propostes que es puguin aplicar a les organitzacions.

-En aquesta falta d'entesa, qui tindria més culpa, l'empresa o la universitat?

-És una mica de tots perquè es parlen dos llenguatges diferents. En un cas les persones són molt més

especuladores i en l'altre es treballa més pel dia a dia.

-Renfe és una de les empreses protagonistes de les notícies dels darrers dies. Com expressidenta de l'organisme, quin creu que és el seu principal problema?

-A Barcelona ara tenen un greu problema amb l'entrada del TAV a l'estació de Sants perquè s'aposta per fer una feina en paral·lel al funcionament dels trens. També haig de dir que en el seu moment jo ja vaig oferir que Rodalies passessin a Catalunya però el Govern que hi havia en aquell moment no hi tenia massa interès.

-Lavors creu que el traspàs seria la solució?

-Si més no ens deixarà més tranquil.

-Marcar Perpinyà com a estació final del TAV...

-S'ha de tenir en compte que el tren d'alta velocitat és útil quan el que l'agafa viatja en menys de tres hores, sino s'agafa un avió. I el TAV des de Girona a París no faria el viatge en aquest temps.

GRUPO CAPITOL VALLADOLID vs AKASVAYU GIRONA

L'AKASVAYU GIRONA A LA RÀDIO AVUI A LES 19H

Amb el suport de:

Ara te la portem a casa: 902 102 185 - www.aiguadevilajuiga.com

AMB RAÛL MUXACH, TANIA TAPIA i JORDI PRAT

Ràdio Girona 94.4 FM

ENTREVISTA | **Joan Coscubiela** | SECRETARI GENERAL DE CCOO A CATALUNYA

«La responsabilitat de la prevenció laboral per evitar la sinistralitat és de l'empresari»

■ **Joan Coscubiela és llicenciat en Dret i un gran defensor dels drets dels treballadors.** Des de molt jove va participar en diferents moviments socials i estudiantils pels quals va estar empresonat i processat. Actualment és secretari general de Comissions Obreres a Catalunya des de 1995, càrrec en el qual ha estat reelegit en dues ocasions, una al 2000 i la darrera el 2004.

MARC MARTÍ

JOAN COSCUBIELA. El secretari general de CCOO critica la manca de cultura empresarial en matèria de seguretat laboral.

Laura Marín, Girona
-El Primer de Maig ja no té el caràcter reivindicatiu d'altres temps...

-A part d'en certs moments més àlgids, la participació en les manifestacions de l'1 de maig es manté més o menys estable. Crec que aquesta data manté el seu caràcter simbòlic d'expressió que el conflicte social continua viu i que hi ha raons de lluita, malgrat que alguns continuen teoritzant que no hi ha problemes socials i que tots anem en el mateix vaixell.

-Com s'adapta el sindicat als nous temps?

-Amb dificultats i amb esforç. Amb dificultats perquè tot el que són les organitzacions i les institucions pròpies d'una economia tancada dels estats i amb unes regles del joc limitades, han canviat. I amb esforç hem aconseguit alguns èxits importants. Som un dels pocs sindicats arreu d'Europa que continua creixent en volum d'afiliació i en presència en sectors nous de l'economia. Actualment tenim 177.000 afiliats a Catalunya, dels quals prop de 15.000 a Girona.

-Parla de diversitat dels sectors però ens deixem les empreses «globalitzades». Com treballa el sindicat en firmes amb presència en diversos països al mateix temps?

-Nosaltres estem aprenent a tenir una acció sindical global per construir un sindicat que estigui al mateix nivell que els nostres interlocutors. Des de l'empresa això vol dir que estem dedicant molts es-

forços a reforçar els comitès d'empresa europeus, que tenen presència dels sindicats dels països on hi ha les seues. També estem intentant unir aquests esforços sindicals. Per exemple, en tres setmanes se celebra a Sevilla el Congrés de la Confederació Europea de Sindicats i fa uns mesos vam constituir a Viena per primera vegada una única central sindical internacional que agrupa a sindicats que tenen entre tots 183 milions d'afiliats. No obstant, s'ha de tenir en compte que, al mateix temps, continua havent-hi moltes empreses locals, perifèriques... per això, la nostra filosofia com a sindicat és apostar molt per la diversitat i la proximitat del sindicalisme a la gent.

-Les últimes dades de l'Enquesta de Població Activa situen la taxa al voltant del 9% a Girona...

-Per molt que diguin les estadístiques, l'atur que hi ha a Girona és un atur friccional. De fet és una de les demarcacions que més atrau població immigrant per cobrir les mancances de mà d'obra.

-... creu que encara hi ha marge per generar nous llocs de treball?

-Sí. El que passa és que s'hauria de fer un esforç a Girona i a tot Catalunya perquè aquests nous llocs de treball que es creessin fossin en sectors estratègics d'alta qualitat i que no tot girés al voltant de l'hostaleria, el comerç i la construcció, que és una part massa important de l'economia gironina.

-Què passaria si la construcció frenés?

-Depèn. És com en el cas dels cotxes, si frena suaument no pas-

sa res però si frena bruscament provocarà un accident.

-Europa ha situat Espanya com un dels països amb el major nombre d'accidents laborals. Què s'ha de fer per lluitar contra la sinistralitat?

-No ens hem cansat de dir-ho. Tenim una legislació que està molt avançada i una intervenció sindical de la qual ens sentim orgullosos perquè els delegats de prevenció estan treballant molt a les empreses. Però tenim un problema que no és del conjunt empresarial català sinó del 8% de les companyies que són les que generen els nivells més elevats de sinistralitat i aquest és un problema de manca de cultura empresarial i d'incompliment de la llei. Però el problema no són només els accidents laborals, sinó també les malalties professionals, un risc moltes vegades ocult i que no es detecta o no s'atribueix a l'entorn laboral. En aquests casos cal treballar molt la prevenció i la conscienciació dels empresaris.

-En els darrers mesos s'ha aconseguit incrementar de forma molt important el nombre de contractes indefinits. Quines propostes té CCOO per continuar reduint la temporalitat?

-Tornem a estar una altra vegada amb el mateix: si els empresaris no assumeixen la seva responsabilitat a l'hora de no abusar de la contractació temporal, la qüestió és complicada. Nosaltres hem ofert de manera reiterada als empresaris, i en els casos que han estat intel·ligents ho han aprofitat, és buscar la flexibilitat que ne-

cessiten els empresaris, no per la via de la desregulació dels contractes o de l'acomiadament, sinó oferint-li com a alternativa els mecanismes de flexibilitat en les condicions de treball, en les fórmules d'organització del treball, jornades anuals amb capacitat d'adaptació... No obstant, aquelles economies que estan basades en sectors com l'hostaleria, el comerç i la construcció, i Girona és un cas paradigmàtic d'això, tenen un índex de temporalitat molt més elevats que aquelles basades en sectors industrials.

-En el tema de la construcció, el president de FOEG va acusar fa poc la consellera de Treball, Mar Serna, d'equiparar els empresaris als delinqüents en proposar que els Mossos poguessin aturar una obra en la que es detectessin deficiències de seguretat o altres riscos. Què en pensa?

-A mi em sembla que la idea de buscar que la policia faci una tasca complementària a la de l'autoritat laboral en casos extrems en la construcció pot ser una idea que pot funcionar, tot i que no resoldrà el problema. Em sembla normal que quan un empresari incompleix la llei, fins i tot incorrent en un dels delictes recollits en el Codi Penal com és el delictes de risc, doncs que actuï l'autoritat laboral. És cert que hi ha conductes empresarials pròpies de delinqüents, en matèria de sinistralitat. L'empresari que tolera que en les seves obres es contractin immigrants sense papers i que a conseqüència de manca de mesures de seguretat, morin, ha comès un delictes. El que ha de fer el representant de la patronal és defensar els empresaris, que són la majoria, que compleixen les mesures de prevenció i no els que les incompleixen. Aquestes declaracions són un cas típic del problema de la patronal, que és la manca de la cultura patronal, que nega el problema de la sinistralitat, el minimitza i fins i tot el justifica. La responsabilitat de la prevenció, per llei, és de l'empresari i la responsabilitat de fer complir al treballador, també. El drama de la construcció és que moltes vegades la gent canvia salut i vida per diners: uns per beneficis empresarials i els altres per uns guanys més elevats.

-El model industrial s'acaba?

-No. Catalunya té un pes industrial molt important però s'està produint un canvi en el tipus d'indústria, substituint la manufacturera per una que aporta altres elements de més valor afegit. Durant el 2006 i principis de 2007, el balanç d'ocupació industrial a Catalunya és positiu, fet que no significa que no tanquin moltes empreses. Tot i que les que ho fan són les que tenen pitjors condicions i més precarietat.

-Llavors, creu que la por a la deslocalització és infundada?

-S'ha de diferenciar entre el que és la deslocalització i el que és la multilocalització. La deslocalització és aquella empresa que ha vingut aquí buscant salaris i costos més baixos i quan els troba en un altre país se'n va. En canvi, la multilocalització, porta una part de la producció fora per abaratir costos que aquí no podrien suportar, però mantenen un nucli de la companyia aquí. Aquest és un model que a nosaltres ens sembla que té sentit, perquè manté la part de més futur de tot el procés pro-

■ **«Les economies dels serveis i la construcció tenen alts índex de temporalitat»**

■ **«S'ha de treballar en la diversificació per evitar que Ryanair pugui fer xantatge a Girona»**

ductiu aquí i porta els aspectes de menys valor afegit a altres llocs. Això genera complementarietat per l'empresa i per l'economia de Catalunya.

-Quins creu que són els principals problemes que afronta l'economia catalana?

-Crec que tenim fonamentalment tres o quatre grans reptes estratègics. Un, aprofitar el que encara ens queda de cua de la bonança econòmica per mentalitzar tots els sectors empresarials que han d'innovar molt. Però clar, per innovar organitzativament cal tenir treballadors formats i ben retribuïts, fet que vol dir canvi de concepte de model econòmic. El segon repte és que el nostre sistema educatiu doni resposta a les necessitats de les empreses i evitar així l'alt nivell d'abandonament escolar que existeix. El tema de les infraestructures és important, però no el Prat o el TAV, sinó coses com la xarxa ferroviària de mercaderies que eviti el col·lapse de les autopistes, o la xarxa de Rodalies que permeti que les àrees metropolitanes com la de Girona tinguin una cobertura millor o el tema de les telecomunicacions, on tenim déficits importants de cobertura. El quart repte és que, per finançar tot això, necessitem un sistema fiscal eficient.

-Parlant d'infraestructures, des del seu bloc havia llançat comentaris molt durs contra Ryanair. Veient la situació actual d'auge que té l'aeroport gironí, creu que les seves reivindicacions són una batalla perduda?

-El problema de Ryanair i d'altres companyies ha deixat de ser un problema gironí per passar a ser un problema espanyol i també europeu. Per exemple, Ryanair té un conflicte obert també a França perquè és una empresa que està gestionada amb una mentalitat obtusa que intenta no aplicar la normativa espanyola o francesa al·legant que és una empresa de base irlandesa. Tots ens hem de preguntar si que els turistes europeus puguin venir més fàcilment a Girona i per tant que per aquesta via es dinamitzi econòmicament Girona ha de ser a costa de mantenir els treballadors amb unes condicions de treball que s'assemblen més a les de mitjans del segle XX que del segle XXI. Jo crec que és possible incentivar l'aeroport de Girona sense anar acompanyat d'aquesta precarietat tan salvatge de les condicions de treball. Així li ho he traslladat al conseller Joaquim Nadal, que és imprescindible treballar cada vegada més amb la diversificació de les companyies que treballen a l'aeroport de Girona per evitar que Ryanair pugui fer xantatge.

Alfons Vinyals

President de l'Observatori de les Teràpies Naturals. Explica que l'osteopatia, l'acupuntura i el quiromassatge són les teràpies naturals més usades avui en dia en terres catalanes, i considera que es podria ensenyar tractaments naturals a l'escola. Atribueix a «interessos creuats» la suspensió del decret que va aprovar el Departament de Salut.

LAURA MARÍN

Vinyals és president honorífic i fundador de la Federació d'Associacions de Professionals de Teràpies Naturals.

«Madrid ha criminalitzat sense necessitat els professionals de les teràpies naturals»

Laura Marín
BARCELONA

■ Des de l'any 1982, exerceix com a osteòpata i homeòpata. Ha cursat els seus estudis a Barcelona, Madrid i Alemanya. És titulat com expert en acupuntura bioenergètica per la Universitat de Santiago de Compostel·la. El 2004, s'incorpora a la Conselleria de Salut com a expert assessor en Teràpies Naturals per participar en el procés d'elaboració del Decret de regulació. President honorífic i fundador de la Federació d'Associacions de Professionals de Teràpies Naturals (Tenacat), actualment dirigeix l'Observatori de l'entitat.

P Quin és el tret diferencial de les teràpies naturals?

R Per teràpia natural entenem tot aquell tipus de teràpia que té en compte els mateixos recursos na-

«Vam fer una enquesta de resultats espectaculars: el 95 per cent de població espanyola coneix les teràpies naturals»

«No volem no compartir

els nostres coneixements, és bo compartir experiències amb el món sanitari»

tural i, d'altra banda, una atenció particular i personalitzada a la persona que l'utilitza. La base és que nosaltres no tractem malalties, tractem persones.

P Què és i quins objectius té Tenacat?

R Tenacat és una federació d'associacions professionals, de la qual van néixer tres institucions més, els gremis. Vam pensar que

per professionalitzar el sector feia falta unes patronals que el representessin, i en aquest sentit, els tres gremis que treballen amb Tenacat són el d'escoles, el d'establiments i el de l'ensenyança. L'organització neix per donar força, organització i un impuls especialment significatiu per acompanyar el projecte de regulació de les pràctiques que neix a Catalunya.

P Creu que la societat sap què són o per què serveixen les teràpies naturals?

R A través de l'Observatori de les Teràpies Naturals vam dur a terme la primera enquesta d'àmbit estatal i els resultats van ser espectaculars. El 95% de la població espanyola les coneix i el 42% de l'àrea metropolitana de Barcelona les ha utilitzat alguna vegada.

P Ha parlat de l'Observatori de Tenacat. Quin tipus d'estudis s'hi realitzen?

R Bàsicament fa estudis estadístics

però també d'investigació, però totes aquestes branques necessiten un pressupost que ens consta aconseguir. Però estem fent camí.

P Quines teràpies són les més utilitzades?

R Sobretot és coneguda l'osteopatia i, per sobre d'ella, l'acupuntura. El quiromassatge a Catalunya té una llarguíssima tradició. Culturalment hi ha molt coneixement i, per exemple, aquest mes de novembre es va celebrar un *meeting* internacional bioanual, el Sitem, i la participació va ser molt alta. Ens falta ara l'impuls universitari però penso que estem pel bon camí perquè tant a Madrid (Real Centre Universitari) com a Catalunya (UOC) hi ha voluntat per consolidar els temes de coneixement i treball en les diferents especialitats.

P Quina seria la millor via per donar a conèixer les teràpies naturals?

R Penso que la millor via sempre és la cultura. Estaria molt bé que a les escoles, quan es parla de salut corporal es poguessin introduir aspectes bàsics d'aquestes teràpies que són innòcues, en el bon sentit de la paraula, quan són aplicades amb coneixement.

P Què estableix el decret de regulació de teràpies naturals aprovat per la Conselleria de Salut?

R El decret estableix dos marges diferenciats però que són transversals. Un és el reconeixement de l'activitat professional, de l'existència d'uns professionals que tenen unes pràctiques i un cert bagatge, perquè l'únic reconeixement fins ara era fiscal. També hi ha unes guies de la formació de la competència que explica quins són els continguts bàsics que ha de tenir un professional per poder aspirar a practicar aquesta professió. En aquesta segona part és on tenim ara molt centrada la lluita perquè hi ha un cert interès per part d'algunes universitats per tirar endavant projectes en aquest sentit, no només per al món sanitari, sinó també per al terapèutic.

P Per què l'ha suspès el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya?

R Crec que hi ha molts interessos creuats. Penso que la gestió política per totes dues parts podria haver estat millor i més fina. Sobretot perquè des del Ministeri es va escoltar moltíssim les institucions habituals i els col·legis. En aquest sentit, per una part hi havia un enfrontament legislatiu perquè, des del meu punt de vista, tal i com va sortir el decret podia dur-se a ter-

me aquest tipus de regulació amb els mitjans que la conselleria tenia però Madrid va considerar que no. En qualsevol cas, crec que des de Madrid es va criminalitzar innecessàriament la professió perquè demanar al TSJC que vagi en contra d'aquest decret perquè podem ser un perill públic o sanitari, em sembla que és una exageració fora de lloc i juga a favor de determinats interessos corporativistes.

P Considera que l'intrusisme fa mal al sector?

R Això de l'intrusisme és gairebé un tòpic perquè qui és l'intrús quan no hi ha una legislació que ho expliqui ni una llei que el defensi? En el moment que nosaltres sortim a la palestra i tenim un decret i l'exigim i hi ha una possibilitat de regulació, és quan tothom s'esvera. Però, qui és l'intrús? És aquell que s'ha comprat un llibre de teràpies naturals, que treballa d'amagat i ho fa a la rebotiga? O potser un intrús és aquell metge que ha fet un curset de tres mesos d'osteopatia i amb això ja en té prou i com que és metge ja pot tirar de recepta? Tornem a allò primordial: coneixement, formació i capacitat. I en el moment que comencem a demanar això és quan es produeixen totes aquestes alteracions i batalles en el procés. Nosaltres no volem no compartir els nostres coneixements, al contrari, ja ens sembla bé compartir experiències amb el món sanitari. Ara bé, també volem que ens deixin treballar amb tranquil·litat i amb coneixement de causa.

P En què beneficiarien el ciutadà si s'incloguessin les teràpies naturals a la Seguretat Social?

R Nosaltres vam presentar un estudi per veure la viabilitat. Incloure-ho en les prestacions de la SS depèn de com evolucioni la qüestió. Quan es tanqui el procés, la propera primavera, tindrem dades interessants per avaluar aquesta possibilitat.

P Parli'm dels projectes de futur.

R El projecte més immediat és la posada en marxa de l'EcoUniversitat de la UOC, una entitat que agrupa permacultura, és a dir, tot el tema de l'agricultura, les conseqüències, els productes naturals i biològics; arquitectura, com a element de salut i juga un paper important en l'estabilitat i el benestar, materials utilitzats, formes i maneres; banca ètica; i teràpies naturals. Tot això ve a demostrar que estem utilitzant tots els recursos al màxim per portar les teràpies naturals al món i en les millors condicions.

L'any passat, 9.200.000 nens van morir abans de fer els 5 anys per causes fàcilment evitables

« Quan un nen arriba als cinc anys, ja ha superat les principals causes de mortalitat infantil. Amb només 40 cèntims al dia podem enviar una caixa amb tot el que un infant necessita per arribar-hi. »

Núria Solé i Raquel Sans, Periodistes i col·laboradores de TV3. Amb la col·laboració de Televisió de Catalunya.

Fes-te soci d'UNICEF Et necessitem

www.unicef.es 902 31 41 31

unicef units per la infància

Jaume Rosset i Llobet

Director Mèdic de l'Institut de Fisologia i Medicina de l'Art de Terrassa; centre mèdic pluridisciplinari especialitzat en artistes escènics.

«Encara costa entendre que un músic pugui patir un accident o malaltia laboral»

Laura Marín Peña
TERRASSA

■ Jaume Rosset, llicenciat en medicina i cirurgia per la UAB, és doctor en medicina i cirurgia i especialista en medicina de l'educació física i l'esport, i en cirurgia ortopèdica i traumatologia. Actualment, com a director mèdic de l'Institut d'Art de Terrassa, entre d'altres, revela que la societat al segle XXI encara no entén que un músic pugui lesionar-se i demanar una baixa laboral.

■ **D'on sorgeix la idea d'especialitzar-se en l'atenció als professionals de les arts escèniques?**

■ És un cúmul de casualitats. Jo vaig fer medicina de l'esport i també em vaig especialitzar en traumatologia. Estava treballant al CAR de Sant Cugat i tenia vinculacions familiars i personals amb el món de la música, cosa que va fer que alguns músics coneguts diguessin «aquest que està al CAR de Sant Cugat i que es dedica al rendiment dels atletes segur que ens podrà ajudar».

■ **I com arribà a formar el grup de treball que avui gestiona?**

■ En aquell moment, també treballava a l'Hospital General de Manresa i vaig començar a implicar-hi un fisioterapeuta, un cirurgià de la mà, un neuròleg... per anar, a poc a poc. D'aquesta ma-

■ **«Visitem gent de tot el**

món. Un 50% són de fora de Catalunya i, d'aquests, el 20%, de fora d'Espanya»

■ **«Els que més es lesionen**

són els bateries i els

organistes, perquè combinen moviments de braços i cames»

nera es va anar construint un equip que formà la primera unitat que hi va haver a Espanya dedicada a atendre artistes escènics. Això va continuar durant uns anys fins que, el 1999, el nou gerent de l'hospital tancà la unitat. Llavors ens vam plantejar canviar d'ubicació i ens vam traslladar aquí a Terrassa.

■ **En ser l'únic centre a Espanya, deu visitar gent de tot el territori, oi?**

■ Visitem professionals de tot el món. Un 50% dels nostres pacients són de fora de Catalunya i, d'aquests, el 20%, de fora d'Espanya.

■ **Què fa l'artista diferent?**

■ Els artistes en general i els músics en particular pateixen malalties que no afecten la resta de la població. Per exemple, totes les patologies de la cara en els músics de vent. També els fa diferents la seva

RAMON POMEROL

El director mèdic de l'Institut, Jaume Rosset, durant l'entrevista.

necessitat de curar-se ràpid, sense haver de parar de tocar i amb una recuperació del 100%.

■ **Així doncs, el coneixement que cal tenir és molt específic.**

■ Quan un s'especialitza en medicina de l'esport ha de saber quin és el peu de batuda en el triple salt perquè aquell serà el genoll que patirà més, el tendó, etc. Doncs en el món de la música això es multiplica per mil, perquè no només has de saber que és un trino o que és una octava, sinó també quina diferència hi ha entre un repertori de Liszt i un de Paganini al piano. I no tan sols per un tema de llenguatge, sinó perquè és essencial per saber d'on provenen les patologies.

■ **Quines són les malalties o lesions més comunes?**

■ Diríem que hi ha dos grans

grups: les que deriven de la repetició i que se centren en les extremitats superiors i les afectacions a l'esquena, derivades de temes posturals, tensió acumulada, etc.

■ **Alguna malaltia que resulti curiosa?**

■ Una, que per a nosaltres ja no és tan rara perquè la veiem amb certa freqüència, és la distonia focal. Qui la pateix nota com, de cop i volta, un gest, un moviment, un passatge, que fins aquell moment feia bé i li sortia espontani, comença a fallar i hi ha dits que comencen a respondre malament. El més curiós és que si prova el mateix moviment a fora de l'instrument no té cap problema. És un procés neurològic derivat de posar el sistema nerviós central al límit. Malgrat les dificultats, avui en dia

ha deixat de ser una malaltia incurable.

■ **I com es pot tractar aquesta malaltia?**

■ Nosaltres aquí ens basem en la reeducació. Els neuròlegs fan servir tractaments mèdics que només són pal·liatius i disminueixen una mica els símptomes però que no restitueixen l'organització del cervell.

■ **És cert que encara hi ha molts tabús entre els músics sobre les seves patologies?**

■ La lesió o la malaltia d'un músic encara no s'acaba d'entendre perquè veiem la música com una activitat d'esbarjo, fins i tot et diria, com un do i no té res a veure amb això. És una persona que ha estudiat els mateixos o més anys que jo fent de metge i que segueix estudiant tantes hores com feia jo quan feia medicina. Per tant, tampoc entenem la part física els que estem fora i això fa que encara hi hagi molta gent que es qüestioni que un músic es pugui lesionar.

■ **El fet que hi hagi metges que no entenen que un músic es lesioni, aquests ho deuen tenir complicat a la medicina general.**

■ Hi ha molta incomprensió i falta d'especialització. Quan els músics van al metge de capçalera o al metge de la mútua i els expliquen que els fa mal en un punt, el metge li treu importància i no entén que per això no pugui tocar un instrument o li recomana que canviï d'instrument. No obstant això, tant els professionals com les entitats relacionades amb el sector estan cada vegada més conscienciades, tant per buscar solucions als seus problemes com per prevenir-los. En aquest context, hem signat el primer conveni de col·laboració amb Mútua Intercomarcal per a l'atenció dels seus mutualistes en aquest col·lectiu.

■ **Hi ha un perfil de professional més propens a partir una malaltia o lesió?**

■ Per percentatge, però amb poca diferència, els que més es lesionen són els bateries i els organistes, perquè combinen moviments de braços i de cames a la vegada i no tenen una base de sustentació sòlida que els permeti establir bé el cos i funcionar més bé. No obstant això, en general, com a mínim un 75% de músics tindran una lesió al llarg de la seva vida i en un terç dels casos aquesta lesió serà prou greu com perquè hagin de fer una pausa en la seva carrera, hagin de canviar la seva projecció professional o hagin de parar de tocar definitivament.

NOSALTRES
ELS NENS I LES NENES DE BARCELONA
VOLEM DIR-VOS
UNA COSA MOLT IMPORTANT

Ajuda'ns a construir
La casa dels xuklis

Ajuda'ns a construir una casa d'acollida per a les famílies de nens i nenes amb càncer que tenen la necessitat de desplaçar-se als hospitals de referència de Barcelona per rebre tractament mèdic

Entra a la nostra web i fes-te soci o amic dels Xuklis!

www.lacasadelxuklis.org

Telf. 93 237 79 79 - secretaria@nensambcancer.org

ENTREVISTA **Marta Selva Masoliver**

PRESIDENTA DE L'INSTITUT CATALÀ DE LA DONA

«Legislar en termes d'igualtat una situació de discriminació és doblement discriminatori»

■ Defensora incansable dels interessos de les dones, Marta Selva va deixar les classes de Comunicació a l'Autònoma per convertir-se, amb l'entrada del Govern tripartit, en la presidenta de l'Institut Català de la Dona. Des d'allà, dona suport a tots els projectes que suposin un avenç dels drets de la dona, com la «polèmica» nova llei de violència de gènere.

L. Marín/C. Oliveras, Barcelona
—Més de 40 mortes en 7 mesos, fet al que se sumen centenars de denúncies i moltes agressions que no surten a la llum, suposa un augment en relació a altres anys. A què creu que es deu aquest augment any rere any?

—Es deu bàsicament a dues qüestions. La primera fa referència a com es conceptualitzen en aquest moment les morts de les dones, en el sentit de violència domèstica. És a dir, abans aquest tipus de violència es consideraven accidents fruit d'una mala passada del marit però en l'actualitat aquests casos es registren amb més rigor. Per tant, és normal que apareguin més casos. En segon lloc, perquè s'està visibilitzant també una reacció estructural en contra de l'experiència d'autonomia de les dones. Actualment, les dones tenim accés i disponibilitat per accedir a un nivell d'autonomia que qüestiona totalment aquell concepte de propietat entorn del qual s'han organitzat moltes de les relacions dins de l'àmbit de la parella i, per tant, es posa en qüestió el domini i la dependència de la dona respecte a l'home. La reacció de l'home en aquests casos, moltes vegades, és negativa i respon amb una manca absoluta de respecte en relació a l'expressió d'autonomia de la seva parella.

—Per tant, podríem dir que els factors socials i econòmics hi estan lligats?

—Sí. Crec que el factor base és cultural. Després trobem altres derivats de l'accés a l'autonomia econòmica i emocional.

—Hi ha la creença que la violència es produeix més en famílies que tenen pocs nivells d'estudis i pocs recursos. Què hi ha de cert?

—La violència de gènere és absolutament transversal. No hi ha una estadística que estigui determinant el fet que només es tracti de situacions en àmbits econòmics precaris. Evidentment, quan les condicions de les persones són més extremes i més difícils s'aguditzen les tensions, però no necessàriament és un factor determinant.

—El maltractador és un malalt?

—No, i crec que aquí hi ha hagut un treball molt important de les entitats que han aconseguit estar fora de la influència de prejudicis existencialistes i que han demostrat que el maltractador no és un malalt, sinó un delinqüent. De la mateixa manera, cal situar la dona que viu situacions de violència, no com a víctima sinó com a supervivent per tal de garantir el seu procés de recuperació.

MARTA SELVA. Presidenta de l'Institut Català de la Dona.

—Són correctes les polítiques de reinserció dels agressors que hi ha actualment?

—Encara no s'ha donat amb la clau operativa que doni uns nivells d'èxit suficients. És un tema de preocupació social que pensem que s'ha de desenvolupar des d'estratègies específiques, tenint en compte les pràctiques que s'han dut a terme en altres països, com ara els de l'àrea anglosaxona. Però, perquè hi hagi reinserció el primer pas és el reconeixement de la culpa i després la voluntat d'accedir a una reconducció de la conducta.

—Estadísticament, Andalusia, Catalunya, València i Madrid són les comunitats que més registren casos per violència de gènere i, en canvi, al nord d'Espanya gairebé no en registren. Com s'explica aquesta diferència?

—Per la intervenció que s'ha fet en vista a l'ajuda i al suport de les dones a cada comunitat. On es registren més casos, aquesta intervenció ha estat més explícita, el que fa que les dones tinguin més confiança en la denúncia i s'animin a demanar ajuda per poder sortir d'una determinada situació de violència.

—Llavors, els serveis que ofereix cada comunitat influeixen a l'hora de denunciar?

—Com millor són els serveis més es denuncia i, per tant, més es visibilitza aquesta violència soterrada. Del 100 per cent es coneix entre el 10 i el 20 per cent però la resta queda amagada. Les persones que la pateixen no acaben d'adonar-se de la situació en què es troben. Per tant, aquí juga un paper molt important l'aportació dels serveis públics i dels recursos que aquests ofereixen.

—Recursos com...

—Quan parlem de recursos no ens referim només als econòmics o físics. Juguen un paper molt important la informació, la capacitat de suport des de les administracions locals, les entitats de dones i els governs. Entre tots haurien de garantir la cobertura i la protecció de la dona en el moment que demana ajuda.

—Utilitzar els nens per manipular la dona és una eina a la qual cada vegada es recorre més.

—Els especialistes ja havien detectat fa molt de temps aquest ús dels nens com a eina per maltractar la mare. El que passa és que ara es visibilitza més perquè

abans quan es parlava d'aquest es registrava com un accident, però ara se'l situa d'una altra manera. Agredir els nens és una manera de fer xantatge sobre la mare.

—Hi ha psicòlegs que han comentat que el fet que els casos de maltractaments es publiquin als mitjans de comunicació dona idees a altres possibles agressors.

—No és el fet que surtin o no als mitjans de comunicació, sinó la manera com es publica. És a dir, si en un mitjà de comunicació es tracta el cas i es representa el maltractador com un heroi o es justifica la seva actuació, s'acaba alimentant una espècie d'emboïllament, de certa heroïtzació de l'agressor que té el seu moment de glòria als mitjans. Ara bé, el treball més interessant que s'ha fet des dels mitjans de comunicació ha estat el compromís de tractar les situacions de violència contra la dona en l'àmbit de la societat, per tant col·locant-lo en un àmbit de responsabilitat social i política, i no marginar-ho en l'àmbit de successos.

—Per què moltes vegades la víctima no demana ajuda?

—Perquè no hi ha prou confiança. Crec que encara avui falta donar uns passos qualitius i significatius en el suport social a les dones que viuen maltractaments i, per tant, que no hi hagi actitud de rebuig o menyspreu que provoqui una experiència de vergonya de la persona que viu aquesta situació.

—Creu que la societat en general té una visió molt arcaica de la dona?

—(Riu.) No podem dir que la societat en general té una visió arcaica de la dona perquè les dones mateixes no la tenim de nosaltres i representem el 52 per cent de la població. El que passa és que aquesta visió no arcaica no necessàriament està reconeguda d'una forma general i això treu força a aquest propi autoreconeixement de l'autoritat femenina.

■ **«La penalització no és la solució però trenca la impunitat d'aquestes accions»**

■ **«La polèmica aixecada pel CGPJ és estèril i no deixa avançar la llei»**

—I l'Església?

—L'Església està liderant una posició absolutament arcaica i discriminatòria que va en contra del reconeixement del dret de les dones a la gestió de la seva vida.

—Creu que la igualtat entre sexes s'aconsegueix amb una llei o cal més una bona base educativa?

—La llei de violència és una llei que té diferents espais d'intervenció i contempla també les polítiques de sensibilització i d'educació, que són la base a partir de la qual es pot generar la transformació de la societat. A banda que interpreti i cregui que s'ha d'actuar penalment contra les accions delictives en les quals es manifesta violència contra les dones, jo parlaria més precisament i diria que penalitzant no es garanteix la transformació, malgrat que és una mesura exemplar.

—Llavors, penalitzar és una de les mesures?

—Pensem que la penalització no és la solució, tot i que és una acció que ha de tenir aquesta proposta per trencar la impunitat d'un tipus d'accions i, en conseqüència, actua també formativament.

—Quina és la seva opinió respecte al projecte de llei?

—Jo diria que és positiu i crec que la polèmica que s'ha desencadenat aporta poc a l'avenç cap a les polítiques de dones i a la consecució del reconeixement dels seus drets. No obstant això, com tot projecte de llei, és millorable. Per exemple, en àmbits com el de precisar uns espais de coordinació de tot el que són les polítiques que en els àmbits autonòmics i en els estatals facin referència a la promoció de la dona.

—El Consell General del Poder Judicial ha comentat que aquesta llei, en part, és discriminatoria...

—La polèmica desencadenada és estèril. Hem de tenir en compte que legislar en termes d'igualtat una situació de discriminació és doblement discriminatori. Per tant, el que ells interpreten com a discriminació i nosaltres com a acció positiva és una bona mesura per actuar amb la contundència necessària davant un problema que està molt encobert. Posar sobre la taula la veritable naturalesa d'un aspecte concret de la violència contra les dones és un bon pas.

—Però no és igual de cruel la violència contra la parella que contra qualsevol altra persona?

—Però el Codi Penal ja contempla la violència en si mateixa. Aquí, del que s'està parlant és d'una violència específica que, a més, no quedava reconeguda perquè estava sent negada.

—Com es podria millorar la llei?

—Nosaltres podríem polemitzar des de la perspectiva que falta compromís amb aspectes com l'educació, les relacions socials, el pressupost en l'atenció a la recuperació, etc. Estem en procés de treballar per la millora de la llei però estem totalment en contra de negar l'oportunitat d'un treball d'aquestes característiques, com és la proposta d'una llei integral contra la violència de gènere.

—Molts jutges actualment estan minimitzant les sentències contra els agressors. Per què?

—Per això és necessària aquesta llei, perquè encara avui es treballa amb una certa condescendència respecte al que és l'abús de poder en l'àmbit de la família, en el laboral o en el públic.

—Algunes veus apunten que el fet que la presidenta de l'Institut sigui una dona és una manera més de repartir quotes...

—El tema de les quotes, del qual no sóc terminalment partidària, és un exemple que planteja i posa sobre la taula un altre fenomen que és el de la discriminació oculta. La quota obliga al reconeixement de les dones i a la garantia de la seva participació en el marc institucional, laboral, etc. El fet que hi hagi una dona al front de l'Institut, em sembla, és una qüestió sensata en termes de concepció de lloc de gestió perquè no és que hi hagi només una dona al capdavant, sinó que tot l'equip està format per dones validades pel seu coneixement de les necessitats de les dones i de les seves aspiracions en el marc de les polítiques del Govern.